

Ο ΡΟΛΟΣ του οικογενειακού περιβάλλοντος και ιδιαίτερα των γονέων είναι σημαντικότερος από όλους για όλη την καλή ή κακή εξέλιξη στη ζωή του παιδιού. Και αυτό γιατί η προσωπικότητα ή αν θέλετε τα κυριότερα στοιχεία της προσωπικότητας, χτίζονται μέσα στα πρώτα χρόνια της ζωής του παιδιού. Θα μου πείτε τι περιμένουν τα παιδιά από αυτή την αλλαγή; Το πιο σημαντικό που περιμένουν τα παιδιά από αυτή την αλλαγή είναι να γνωρίσουν και να ελέγξουν τις δυνάμεις τους και να μάθουν να διδάχονται και να γίνουν ψυχικά ενήλικες. Δηλαδή να απομυθοποιήσουν πολλά «ταμπού» ιδίως στις σχέσεις τους με το άλλο φύλο και να υπερασπίζονται με πάθος ότι θεωρούν φυσικό και αναπαλοτρώτο δικαίωμά τους: Να σταθούν υλικά και ηθικά πάνω στα δικά τους πόδια, να διαμορφώσουν τη ζωή τους (την αισθηματική, την επαγγελματική, την πολιτική) με δική τους πρωτοβουλία και με δική τους ευθύνη. Στόχος λοιπόν της διαπαιδαγώγησης του οικογενειακού περιβάλλοντος πρέπει να είναι, πως να αποκτήσουν τα παιδιά κριτική σκέψη και υπευθυνότητα, να εκδηλώσουν δημιουργικές πρωτοβουλίες και να συμβάλουν υπεύθυνα στην πρόοδο και εξέλιξη του κοινωνικού συνόλου. Πόσα όμως πράγματα πρέπει να γνωρίζει ένα παιδί για το σεξ όταν είναι στα πρόθυρα να αναζητήσει περιστασιακή ερωτική συντροφιά;

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, αν θα πρέπει τα παιδιά να γνωρίζουν τα πάντα για το σεξ από τους γονείς ή όχι, έχει αρχίσει από τα μέσα του περασμένου αιώνα. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Το κύκνειο άσμα του Στάνλεϊ Κιούμπρικ, «Μάτια διάπλατα κλειστά» (και όχι «ερμητικά κλειστά»), όπως προτίμησε να το μεταφράσει ο Έλληνας διανοούμενος

της ταινίας, καταστρέφοντας την παραδοξολογία του πρωτότυπου τίτλου), το είδα σε κινηματογράφο της Αθήνας αφού πρώτα είχα διαβάσει κάποιες κριτικές στον Τύπο. Η πιο εντυπωσιακή, ίσως επειδή υπήρξε τόσο ακραία απορριπτική, ήταν αυτή του Δημήτρη Δανίκα από τις σελίδες των «ΝΕΩΝ». Συνοψίζοντάς την, θα έλεγα ότι βρήκε την ταινία ιδεολογικά συντηρητική, κατηγορώντας τον Κιούμπρικ ότι στα τελευταία του θέ-

ψη. Στον 21ο αιώνα με τον τρόπο του AIDS να πλανάται απειλητικός πάνω από τα κεφάλια μας, ο ηδονιστικός παράδεισος που ονειρεύονταν και επιχείρησαν να κατακτήσουν τα Παιδιά των Λουλουδιών στην δεκαετία του '60, ηχεί πια σαν κακόγουστο αστειό.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ άνθρωπος βρίσκεται, όπως και ο ήρωας του Κιούμπρικ, σε απόλυτο αδιέξοδο, που εί-

Σεξ και Γονείς

λησε να εμφανιστεί ως υπερασπιστής και απολογητής του θεσμού του γάμου. Οι σεξουαλικοί πειρασμοί που συναντάει στο δρόμο του ο ήρωας (ο αμύχανος έως ατάλαντος Τομ Κρουζ) υποτίθεται ότι εξορκίζονται από τον σκηνοθέτη ως Το Απόλυτο Κακό. Έτσι ώστε στο τέλος της ιστορίας, ο πρώην σύζυγος και στην αληθινή ζωή της Νικόλ Κίντμαν, να επιστρέψει ολοταχώς στο καταφύγιο της οικογένειάς του. Ο γνωστός κριτικός φαίνεται να αγνοεί ότι τα έργα τέχνης επιδέχονται πολλές ερμηνείες και ότι στην πραγματικότητα αποτελούν καθρέφτες, όπου οι θεατές και οι αναγνώστες τους δεν αντικρύζουν άλλο από το δικό τους ψυχικό είδωλο. Στη θέση της ερμηνείας που προαναφέρθηκε, θα μπορούσε κάποιος να αντιτάξει μια διαμετρικά αντίθετη άπο-

νη εκ των πραγμάτων εξαναγκασμένος να έχει τα μάτια του ταυτόχρονα «διάπλατα» και «κλειστά», όπως λέει και ο τίτλος. Μπροστά του απλώνεται ο γκρεμός της γεμάτης με χειροπιαστούς κινδύνους αναζήτησης περιστασιακών ερωτικών συντρόφων. Και πίσω του το ρέμα της αυταπάτης του ρομαντικού έρωτα, που ροκανίζεται αλύπητα από την ανυπόφορη οικειότητα του γάμου. Εξίσου σημαντικό με τα παραπάνω και που επίσης πέρασε απαρατήρητο είναι το γεγονός ότι ένας σκηνοθέτης της προχωρημένης ηλικίας και του βεληνεκού του Κιούμπρικ, αποφάσισε να ασχοληθεί με την πορνογραφία. Προσοχή, όχι με τη λαγνεία που τον είχε απασχολήσει παλιότερα, όταν μετέφερε στην μεγάλη οθόνη την περίφημη «Λολίτα» του Ναμπόκοφ, αλλά μέχρι

τα μέσα του περασμένου αιώνα το περιφρονημένο από την υψηλή τέχνη, παρακατιανό είδος του πορνό. Αυτή ακριβώς η χειρονομία εκ μέρους ενός από τους τελευταίους σκηνοθέτες -δημιουργούς, λέει από μόνη της πολλά για την παρακμιακή και στερεωμένη από συλλογικά οράματα εποχή μας. Στο μνημειώδες βιβλίο του «Ιστορία της Καπότας», ένας από τους λίγους σημερινούς νεοέλληνες, που έχει τα μάτια του αιωνίως διάπλατα ανοιχτά, ο Ηλίας Πετρόπουλος, θέτει το ζήτημα ως ακολούθως: «Ο αλλοπρόσαλλος 20ος αιώνας, αρχίζοντας με Μαρξισμούς και Φροϋδισμούς, κλείνοντας παραδίδει αισίως στον 21ο αιώνα τον Θρίαμβο της Πορνογραφίας».

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ενώ βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα με τον τρόπο του AIDS και τόσων άλλων ανιάτων αφροδισίων νοσημάτων να πλανώνται απειλητικά πάνω από τα κεφάλια μας και να απλώνεται ο γκρεμός της γεμάτης με χειροπιαστούς κινδύνους αναζήτησης περιστασιακών ερωτικών συντρόφων, εμείς οι Έλληνες για τη δήθεν ξεπερασμένη ευπρέπεια, όχι μόνο δεν συζητάμε με τα παιδιά μας για τα θέματα που αφορούν το σεξ, αλλά ούτε καν θέλουμε να ακούσουν τα παιδιά μας να μιλάμε γι'αυτά. Πως θα προφυλάξουν όμως τα νέα παιδιά την υγεία τους όταν δοθούν σωματικά, αφού αγνοούν τους κινδύνους που διατρέχουν; Ποιος θα τους το πει εάν εμείς σαν γονείς δεν θεωρούμε σωστό να μαθαίνουν τα παιδιά μας γι'αυτά τα πράγματα; Το χρέος μας λοιπόν είναι να συνειδητοποιήσουμε, ότι αξίζει περισσότερο να μάθουν τα παιδιά μας κάθε είδους εμπειρία για το σεξ, που θα τους εξασφαλίσει μια υγιέστερη μελλοντική ζωή, παρά να παρουσιαζόμαστε μπροστά τους με το ψεύτικο προσώπιο της ευπρέπειας σε βάρος της υγείας τους.

Οι Τρωάδες του Ευριπίδη στην Μελβούρνη

Η τραγωδία Τρωάδες του Ευριπίδη θα παρουσιαστεί το Νοέμβριο στο Malthouse Theatre στη Μελβούρνη σε σκηνοθεσία του Αυστραλού Μπάρι Κόσκι και διασκευή του Τομ Ράιτ.

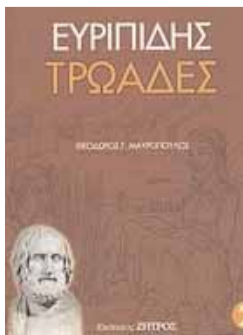
Σε δημοσίευσμά της η εφημερίδα «The Age» περιγράφει την υπόθεση του έργου, τις ιστορικές συνθήκες υπό τις οποίες γράφτηκε και τονίζει τη διαχρονική αξία του. Επισημαίνεται ότι οι αναλογίες αυτού του αρχαίου δράματος με τη σύγχρονη εποχή είναι εμφανείς. Έχει παρουσιαστεί και προσαρμοστεί αναφορικά με τον πόλεμο των Μπόερ, το Ολοκαύτωμα, τον πόλεμο στην Αλγερία, τη Χιροσίμα, το Ιράκ - ακόμα και με τις φυλακές του Αμπού Γκράμπ.

Και ενώ ο Όμηρος επικεντρώνεται στην οδύνη των ανδρών, στον Ευριπίδη προοιωνίζεται η έμφαση της εποχής μας στους σιωπηλούς μάρτυρες του πολέμου και έρχονται στο προσκήνιο οι τραγικές συνέπειες του πολέμου και όχι η δόξα και οι ιαχές της μά-

χης. Επιπλέον, το έργο αποτελεί μία από τις πρώτες και πιο ισχυρές απεικονίσεις της γυναικείας αξιοπρέπειας σε συνθήκες βίας, του πόνου των αθώων γυναικών και της ικανότητάς τους να συμπάσχουν.

Το δημοσίευμα της «The Age» επικεντρώνεται στην παραγωγή της παράστασης και τους συντελεστές της. Αναφερόμενος στον Ευριπίδη, ο σκηνοθέτης Μπάρι Κόσκι τόνισε: «Ο Ευριπίδης είναι ο αγαπημένος μου Έλληνας τραγικός ποιητής. Οι γυναικείοι χαρακτήρες του είναι εκπληκτικοί όσον αφορά στην ποικιλία και την πολυπλοκότητά τους. Τα έργα του είναι προσωπικά, δεν παίρνουν θέση, τραγωδίες που συχνά θολώνουν τα όρια ανάμεσα στην αγάπη, την τρέλα, την οικογένεια, τις αξίες».

Σημειώνεται ότι το εν λόγω έργο παρουσιάζεται στη Μελβούρνη κατόπιν σειράς παραστάσεων στο Θέατρο του Σίδνεϊ (Sydney Theatre), για τις οποίες δέχτηκε θετικές κριτικές από το σύνολο των αυστραλιανών ΜΜΕ.

AMAZON PEST CONTROL

Απαλλαγείτε τώρα από:

- Κατσαρίδες
- Μερμύγκια
- Σφήκες
- Τερμίτες (άσπρα μερμύγκια)
- Αράχνες
- Μέλισσες
- Τρωκτικά

1 3 0 0 2 6 2 9 6 6

Τηλεφωνείστε για δωρεάν εκτίμηση

Ειλικρινής εξυπηρέτηση - υπευθυνότητα - αποτελέσματα

• ΜΙΧΑΛΗΣ ΛΑΡΔΗΣ Mob.: 0414 930 480

10940

• ΤΑΣΟΣ ΛΑΚΗΣ Mob.: 0413 626 554

Επισκεφθείτε μας στο
www.kosmos.com.au